

A SLOVO SA TELOM STALO A PREBÝVALO MEDZI NAMI

biblický komentár otca Alberta Maggi, OSM, zdroj: www.studibiblici.it, videozáznam [TU](#)

Jn 1, 1-18

Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh.

Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo vo tmách svieti, a tmy ho neprijali.

Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili. On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle.

Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet. Bol na svete a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal. Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali.

Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha.

A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodенý Syn, plný milosti a pravdy.

Ján o ňom vydal svedectvo a volal: „Toto je ten, o ktorom som hovoril: Ten, čo príde po mne, je predom mnou, lebo bol prv ako ja.“

Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou. Lebo ak zákon bol daný skrze Mojžiša, milosť a pravda prišli skrze Ježiša Krista.

Boha nikto nikdy nevidel. Jednorodенý Boh, ktorý je v lone Otca, ten o ňom priniesol zvesť.

Do úvodu svojho evanjelia Ján zhŕňa a formuluje celý obsah svojho diela. Čiže prvých osemnásť veršov je veľmi bohatých a vzácných. Aby sme ich pochopili, začneme výrazným tvrdením, ktoré evanjelista dáva na koniec svojho úvodu. Píše: „**Boha nikto nikdy nevidel**“. Toto je veľmi vážne tvrdenie, ktoré popri inom protirečí samotnej Biblii, pretože v tej sa píše, že Mojžiš a iné osobnosti Boha videli.

Ján nesúhlasí, „**Boha nikto nikdy nevidel**“. Preto opisy, ktoré boli o Bohu spravené - aj od Mojžiša - sú obmedzené, nekompletné a často zavádzajúce alebo dokonca nesprávne. Čiže Boha nikto nikdy nevidel. „**Jednorodенý Syn**“, jednorodенý v zmysle unikátnosti tohto syna, „**ktorý je Boh**“, ktorý je samotným Bohom, „**a je v lone Otca**“, čo znamená úplnú intimitu Otca, „**ten o ňom priniesol zvesť**.“

S týmto tvrdením evanjelista Ján uzatvára úvod pozývajúc obrátiť všetku pozornosť na postavu Ježiša. Čo znamená, že Boha nikto nikdy nevidel a že jedine Syn nám ho zvestoval? Že Ježiš je rovnaký ako Boh, ale Boh nie je rovnaký ako Ježiš. Ak hovoríme, že Ježiš je rovnaký ako Boh, znamená to, že máme nejakú predstavu o Bohu.

A teda, evanjelista nás pozýva povzniesť sa nad túto predstavu a zamerať celú našu pozornosť na Ježiša. Všetko to, čo vidíme v Ježišovi, to je Boh. Čiže nie Ježiš je rovnaký ako Boh, ale Boh je rovnaký ako Ježiš a teda mnohé predstavy o Bohu, vidiac správanie a učenie Ježiša, nevyhnutne padnú do zabudnutia.

Evanjelista vyzýva upriamiť sa na Ježiša, pretože v ňom sa zjavuje Boh. A práve preto, že v Ježišovi sa zjavuje božskosť, vracaním sa v čítaní Jánovho úvodu vidíme, že bol potrebný nový vzťah medzi ľuďmi a Bohom. Mojžiš, Boží služobník, vytvoril vzťah medzi služobníkmi a ich Pánom, ktorý sa zakladal na poslušnosti; avšak Ježiš, ktorý nie je Božím služobníkom, ale Božím Synom, predstavuje nový vzťah medzi synmi a ich Otcom nezakladajúci sa na poslušnosti, ale na podobnosti a prijímaní Jeho lásky.

Práve preto v predchádzajúcom verši evanjelista napísal: „**Lebo ak zákon bol daný skrze Mojžiša, milosť a pravda**“, milosť a pravda sú vyjadrením, ktoré predstavuje vernú lásku, skutočnú lásku „**prišli skrze Ježiša Krista**.“ Čiže nový vzťah, ktorý nie je viac založený na zákonoch, ale na prijímaní Jeho lásky.

A stále sa vracajúc k čítaniu Jánovho úvodu evanjelista píše „**Z jeho plnosti**“, čiže z plnosti tohto človeka, v ktorom sa ukazuje Božská podstata, „**sme my všetci dostali milosť za milosťou**“. Čo tým chce evanjelista povedať? Ide tu o dynamizmus života každého veriaceho a aj celej kresťanskej komunity.

Láske prijatej od Otca zodpovedá láska k bratom; toto je dynamizmus rastu veriacich. Čím väčšia bude odpoveď lásky k bratovi tým väčšia bude odpoveď lásky zo strany Boha. Čiže čím viac komunikujeme túto lásku bratom tým viac jej dostávame od Boha. Toto je rast bez konca.

Tento rast v láske je to, čo dosahuje jednotlivci, veriaci. A ešte raz sa vracajúc dozadu v čítaní evanjelia, nájdeme dôležité tvrdenie evanjelistu, že „**Slovo**“, „slovo“ znamená tvoriace slovo, tvoriacu múdrosť; „**sa stalo**“, evanjelista nepíše stalo sa človekom, ale používa termín telo, čím ukazuje človeka v jeho úplnej zraniteľnosti.

Boží projekt sa neuskutočňuje v superčloveku, ktorý je nenapodobiteľný a vhodný len na obdiv, ale v úplnej ľudskej zraniteľnosti. To znamená, že Boh sa zjavuje v ľudskosti. Čím viac sa človek stáva ľudským, tým viac dáva priestor Bohu, ktorý je v ňom. A toto Slovo, ktoré sa stalo telom, tento Boží projekt, ktorý sa stal telom, je plnosťou Božej lásky, ktorá sa ukazuje v človeku, ktorý sa tým stáva jedinou skutočnou svätynou, z ktorej žiari láska Boha.

A toto Slovo, ktoré sa stalo telom, človekom vo svojej zraniteľnosti, píše evanjelista, je „**plný milosti a pravdy**“, čo znamená úplný. Vlastnosť, ktorá odlišuje Ježiša je verná láska. Kedy je láska skutočná? Keď je verná. A toto Slovo, ktoré sa stalo telom, ktoré sa stalo človekom, nás navracia na začiatok úvodu, kde evanjelista píše: „**Na počiatku bolo Slovo**“.

Ján sa vzdiali od teológie Knihy Genezis, ktorá tvrdí, že „**Na počiatku Boh stvoril nebo a zem**.“ Nie, evanjelista nesúhlasí: na počiatku, ešte pred stvorením neba a zeme, tu bolo toto Slovo, to znamená tvoriace slovo, tvoriaca múdrosť, slovo, ktoré predstavuje určitý projekt a ešte pred stvorením tento projekt bral Boh do úvahy.

Aký to bol projekt? Darovať človeku Božskú prirodzenosť. Toto je Božím projektom s ľudstvom; čiže Jánov úvod môžeme definovať ako hymnom lásky Boha pre celé ľudstvo, hymnom Božieho optimizmu. Boh je natoľko zamilovaný do ľudstva, že prv ako stvoril svet, mal plán dať ľuďom jeho vlastnú prirodzenosť, Božskú prirodzenosť.

A pre toto, práve v strede prológu, najdôležitejším veršom celej kompozície, evanjelista píše, že „**Kým tento plán prišiel medzi svojich a svoji ho neprijali**“, toto varovanie je vždy prítomné pre všetky spoločnosti, „**Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi**“.

Božími deťmi sa nenarodíme, nimi sa stávame prijímajúc Ježiša ako plán Božej lásky pre našu vlastnú existenciu. Táto skutočnosť, možnosť stať sa Božími deťmi pre toho, kto prijme Ježiša, znamená, že Boh nepohlcuje človeka, neodtráha a ani ho neoddeľuje od ostatných, on ho posilňuje, odovzdáva mu tú istú schopnosť lásky, aby s Ním a ako On, išiel medzi ostatných.

Novinka prinesená Ježišom spočíva v tom, že sa viac nežije pre Boha, ale sa žije Boh. Toto je prológ Jána, hymnus optimizmu Boha nad ľudstvom a pozvanie pre každého človeka stať sa Božím dieťaťom. Božími deťmi sa nerodíme, nimi sa stávame prostredníctvom nepretržitého a každodenného rozhodnutia pre vernú lásku akou je tá, ktorú nám odovzdáva Otec.

Preklad: Hugo Gloss